

ΟΠΟΙΟΣ ΦΥΛΑΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΤΟΥ...

Μονόλογος

Δωματίου φοιτητοῦ. Θύρα εἰς τὸ βάλθος καὶ παρ' αὐτὴν παράθυρον πρὸς τὰ δεξιὰ ἕτερον παράθυρον ἀνοικτὸν πρὸς τ' ἀριστερὰ θύρα κλεισμένη. Μία κλίνη εἰς μίαν γωνίαν ἀποκρυπταμένη ἐν μέρει ἀπὸ ἐν paravent. Τραπεζίον μὲ βιβλία, δύο καρέκλαι, ἓνα σεντόνι.

(Αἰρομένης τῆς αὐλαίας, φαίνεται ὁ ΝΙΚΟΣ φορῶν κοιτώντιν παλαιόν, περιεργόμενος τὰ διάφορα μέρη τοῦ δωματίου καὶ ἐρευνῶν μετ' ἄκρας ἀνησυχίας καὶ δυσφορίας).

ΝΙΚΟΣ

Τίποτε! πουθενά... ἔγιναν ἄφρατα! (Ἐρευνῶ ὑπὸ τὴν κλίνην, ὑπὸ τὸ τραπέζιον, ὀπισθεὶν τοῦ κλωστίου) οὔτε ἕγχοι... Μὰ τί ἔγιναν ἐπὶ τέλους τ' ἀναθεματισμένα; (Προσφωρῶ εἰς τὴν θύραν καὶ σέρει τὸν μαρμόν). Ἡ θύρα ἦτο κλειστή!... ὁ σύρτης βαλμένος. Κανεὶς δὲν ἐμῆκε μέσα!... μὰ αὐτὸ καταντᾷ μαγαία, λεκανομαντεία, ὑπνωτισμός!... Καλέ, τὰ ρούχά μου!... τὰ ρούχά μου τὰ καινούρια... τὰ μονάκριβα, ποῖος μοῦ τὰ ἐπήρε;... τί ἔγιναν; (Τριγυρίζει πάθον.)

Θεὲ μου! μοῦ ἔρχεται νὰ χάσω τὸν νοῦν μου. Εἶμαι ἐξυπνος ἢ κοιμοῦμαι; εἶμαι στὰ σωστά μου ἢ μοῦ ἔστριψε ἡ βίδα; Ἄς σκεφθῶ λιγάκι διὰ νὰ ἐνθυμηθῶ. (Στέκει καὶ συνλογίζεται.) Χθὲς τὸ βράδυ ὅπου ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιόν μου τὰ ἐφοροῦσα ἢ δὲν τὰ ἐφοροῦσα; Πῶς δὲν τὰ ἐφοροῦσα!... Ἀμ, τί! ἤθελα νὰ γυρίσω εἰς τοὺς δρόμους ὡσάν τὸν πρωτόπλαστον; αἱ! ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τῆς κοσμογονίας, ὅπου μία σκυιά ἐχρησίμευεν ὡς ἐμποροπρακτικὸν κατάστημα, ὁ (Θεὸς) ἔπλασε χίλια δυὸ πράγματα καινούρια καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὰ κρατητήρια τῆς Ἀστυνομίας καὶ τὸ Φρενοκομεῖον. Λοιπὸν εἶχα τὰ ρούχά μου... Τὰ εἶχα, εἶμαι βέβαιος ἀδελφέ! ἤλθα μέσα σιγά σιγά μάλιστα, διὰ νὰ μὴ μὲ πάρῃ μυρωδιὰ ἢ σπιτονοικοκυρά μου, ἢ ὅποια ὅμως μ' ἐκατάλαβε κ' ἐξερόδηξε... ἄς εἶνε! ἀναψα τὸ κερί καὶ τὰ ἐβγαλα, ἐδῶ τὰ ρούχά μου (Δεικνύει ἐν μέρος ἐντὸς τοῦ δωματίου). Καὶ μὲ τί προσοχὴν μάλιστα τὰ ἐβγαλα, διὰ νὰ μὴ σαλακωθοῦν, ἐπειδὴ ἦσαν βρεγμένα!... Ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα ὅτι ἤθελα νὰ τ' ἀπλώσω ἔξω νὰ στεγνώσουν, ἀλλὰ ἔπειτα διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον τὰ ἐτοποθέτησα ἐδῶ, ἐπάνω εἰς τὴν καρέκλαν... σιμὰ εἰς τὸ παράθυρον, τὸ ὅποιον ἀφῆκα ἀνοικτὸν. (Τὴν πτεπτεῖ τὸ μέτωπον διὰ τῆς παλάμης, ὡς νὰ τοῦ ἐπιθῆεν αἰφνίδιος σέβας.) Ἄ!... ἄ! τώρα ἐκατάλαβα!... δυστυχία μου!... μοῦ τὰ ἐκλήψαν ὁ λωποδύται! δὲν τὴν νέαν μέθοδον τοῦ ἀγκιστρίου! Ἔτσι εἶνε χωρὶς ἄλλο!... τί σκοτίζομαι!... Ἐφρευρετικοὶ ἄνθρωποι ὡς τὸσον αὐτοὶ οἱ λωποδύται! κάθε ἡμέραν καὶ ἀπὸ μίαν μέθοδον ξετροπώνουν! Σοῦ λέγουν ὅτι ἔχομεν ἀστυνομικοὺς κλητῆρας ὅπου δὲν ἀξίζουν, μὰ ἂν ἤξιζαν τίποτε οἱ κλητῆρές μας, νὰ εἴσθε βέβαιοι ὅτι οἱ λωποδύται θὰ εὔρισκαν καμμίαν μέθοδον νὰ τοὺς κλέψουν καὶ αὐτοὺς!

Ὅριστε! ὁποιος φυλάει τὰ ρούχά του ἔχει τὰ μισά, λέγει μία παροιμία ἄμ δέ... Ἰδοὺ ὅπου ὁποιος φυλάει τὰ ρούχά του τὰ χάνει ὅλα!... Ἄχ!...

ἐκείνη κακοχρονιάχῃ, ἐκείνη ἢ Σταματίνα... ἢ Σταυρούλα... ἢ Μαρίκα... πῶς περιῶρομο τὴ λένε; ἢ ὑπερέτρια, καλέ, τοῦ δικηγόρου ἐδῶ παρακάτω;.. ἢ Σοφία... ἄ ναί!.. ἐκείνη μοῦ τὰ φταίει ὅλα! Μία ἐργολάβα!.. Θεὲ φύλαττε!.. Ἐνῶ τὰ εἶχε τόσο καλά μ' ἐμένα, τὰ εἶχε ψημένα μαζί μου, ἔκανε γλυκὰ μάτια καὶ μὲ τὸν Δῆμον, ἓνα ἐπιλοχίαν, καὶ Κύριος οἶδε μὲ πόσους ἄλλους οὐλαμοὺς καὶ ἐνωμοτίας!.. Καλὰ ὅπου εἴμεθα φίλοι μὲ τὸν Δῆμον καὶ μοῦ τὸ ἐξεμαυστηρεῦθη. Ἀπεφασίσαμεν νὰ λύσωμεν τὴν διαφορὰν μας δι' ἀντιπαραστάσεως, δηλαδὴ νὰ ἐρωτήσωμε τὴν ἰδίαν ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο μας θέλει νὰ ἐκλέξῃ, ἐμὲ τὸν Νίκον, ἢ τὸν Δῆμον, καὶ τὰ ἐν Νίκῳ μὴ ἐν Δήμῳ. Τὴν ἐπεριμέναμεν εἰς τὸ ἀντικρυνὸ καφεναεῖον καὶ ἤλπικα νὰ κάμω φιγοῦρα μὲ τὴ ρημαδιαχὴ τὴν καινούρια φορεσιά!.. Ὅταν τὴν εἶδα εἰς τὸ παράθυρον τῆς κουζίνας, ἦτον ἐπάνω ποῦ βράδυαζε, ἔδωτα τὸ σύνθημα: Σοφία, ὀρθοί!.. καὶ ἐπροχωρήσαμεν ἐν παρατάξει μάχης καὶ ἐσταθήκαμεν ἀποκάτω ἀπὸ τὸ παράθυρον. Πιάνομεν τὸ τραγεῦδι: Γαλιάνθρα μου, γρησὸ πουλέ!.. προβαίνει αὐτὴ εἰς τὸ παράθυρον. Τότε ἀρχίζει ὁ Δῆμος:— Ἄχ! μοῦ μάρανες τὰ τζιέρια!..— Ἀρχίζω ἐγὼ:— Ἄχ! μ' ἔραγες!—Νὰ χαθῆτε, συχαμένοι! ἀπαντᾷ ἡ Σοφία ἀπ' ἐπάνω. Φαίνεται ὅτι αὐτὴ ἡ συμμάχια δὲν τῆς ἄρεσε διόλου καὶ ὅταν ἠθελήσαμεν νὰ προκαλέσωμεν τὴν ἐξήγησιν, δὲν ἐβράδυσε διόλου νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἀπάντησιν, ἢ ὅποια συνίστατο... εἰς μίαν τόσῃν μεγάλῃν λεκάνῃν, μὲ τὴν ὅποιαν μᾶς ἐπερίγυσε. Τί περιεῖγεν ἡ λεκάνη, μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι δὲν εἶδα, ἀλλὰ βεβαίως δὲν ἦτο ἀνόητερον! Ὁ Δῆμος ἔγινε μουσκεμαῖ ὠμοιάζει μὲ ἔμφυχον σιντριβάνι. Ἐγὼ, κάτι λιγώτερο, ἀλλὰ τέλος πάντων ἀρκετὰ λουσιμένος καὶ ἐγὼ. Τί νὰ κάμωμεν τότε; ἦτο καὶ ὀβόος μὴν τὸ πάρῃ χαμπάρι ἢ γειτονιά καὶ γίνωμεν ρεζίλι. Ἐπήραμε τὰ βρεγμένα μας κ' ἀπὸ δῶθε πᾶν οἱ ἄλλοι!.. Τώρα, ἂν αὐτὴ ἡ στρίγγλα μᾶς ἐδίδα καμμίαν ἄλλην ἀπάντησιν, στερεάν καὶ ὄχι ὑγράν, δὲν θ' ἀναρχαζόμουν νὰ βάλω τὰ ρούχά μου εἰς τὸ παράθυρο διὰ νὰ στεγνώσουν καὶ νὰ πάθω αὐτὴν τὴν συμφορὰν. Ἄχ!.. ἔννοιά σου, καυμένη, καὶ θὰ μοῦ τὴν πληρώσῃς!

(Περπατεῖ σκεπτικὸς ἐντὸς τοῦ δωματίου)

Καυμένα ρούχῃ!... τὸσον εὐμορφα, τὸσον καλοφτιασμένα, τὸσον κομψά!... Καὶ νὰ συλλογίζομαι ὅτι δὲν τὰ ἐπλήρωσα ἀκόμη καὶ Κύριος οἶδε πότε θὰ τὰ πληρώσω!... καὶ νὰ συλλογίζομαι ὅτι ἀπὸ τὰ χθὲς ἐπρόσθεσα μίαν ἀκόμη γραμμὴν εἰς τὸ λαβυρινθώδες λοξοειδὲς δρομολόγιον, τὸ ὅποιον ἀκολουθῶ καθ' ἐκαστὴν εἰς τὰς ἐξόδους μου!... Ὁ καυμένος ὁ θεὸς μου, ἄνθρωπος ἀγαθὸς καὶ θεοφοβούμενος, ἄλλο δὲν μοῦ ἔλεγεν ἕως τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς μου, παρὰ νὰ κάμνω πάντοτε τὰ χρέη μου καὶ ν' ἀκολουθῶ τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. Τὴν πρώτην συμβουλήν τὴν ἠκολούθησα πιστῶς κ' ἔκαμα χρέη πολλά!... ὅσα ἠμποροῦσα!... Ἀλλὰ ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ δὲν μοῦ ἦτο δυνατόν νὰ ἐκπληρώσω τὴν δευτέραν του συμβουλήν περὶ τῆς εὐθείας ὁδοῦ. Ὅταν ἐξέρχομαι, πιάνω πραγματικῶς τὸν τὸν ἴσιον δρόμον καὶ φθάνω μέχρις ἐνὸς σημείου, ὅτε διὰ μιᾶς ἐνθυμοῦμαι ὅτι δὲν πρέπει νὰ περάσω ἀπ' ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον, διότι ἐκεῖ χρεωστῶ

μερικά ψιλά. Λοιπὸν — στροφή ἐπὶ δεξιὰ! Παίρνω τότε τὸν ἄλλον δρόμον· ὕστερα ἀπὸ ὀλίγα βήματα εἶνε τὸ ζαχαροπλαστεῖον! Προχωρῶ... παρακάτω, εἶνε ὁ παπουτῆς μου!... μετα-βολή!... Ὑστερότερα εἶνε τὸ κουρεῖον... ἄλλος ἐλιγμός!... Ἀπ' ἐδῶ πάλιν εἶνε τὸ καφενεῖον, ὅπου ἔπαιζα μπιλλιάρδο... ὑποχώρησις!... (*Ἐνῶ ὁμιλεῖ, ταυτοχρόνως ἐκτελεῖ ἐπὶ τῆς σκητῆς διαφόρους στροφὰς καὶ ἐλιγμούς.*) Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀποτελεῖται μία γραμμὴ ἀτελείτητος ἀπὸ ζιγκ-ζάγκ, ὥστε διὰ νὰ υπάγω ἀπὸ τὴν Νεάπολιν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, κατανωτῶ πολ- λάκις νὰ περάσω ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φίλιππον.

Καὶ τώρα τί νὰ πράξω ;.. Πῶς θὰ ἐξέλθω ; πῶς θὰ καταβῶ εἰς τὸν Πειραιᾶ, διὰ νὰ ὑποδεθῶ τὸν κύρ Θεοφύλακτον καὶ τὴν δεσποινίδα Θεοδώραν, τὴν μέλλουσαν μνηστήν μου ;.. Μὰ τί μοῦ ἦλθε χθὲς νὰ πωλῆσω εἰς τὸν Ἑβραῖον τὰ παλῆά μου ροῦχα διὰ νὰ ἔχω χαρτζιλίκι!.. Δὲν ἦτο περίφημη ἡ φορεσιά, ἀλλὰ τέλος πάντων, εἰς τὴν ἀνάγκην!... Καὶ πρέπει νὰ εἶνε καὶ ἀργά!... Ὡ Θεὲ τῶν πατέρων μου!.. σὺ ὅστις ὠδήγησας τοὺς Ἑβραίους νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, φῶτισε καὶ αὐτὸ τὸ τέκνον τοῦ Ἰσραὴλ νὰ περάσῃ πάλιν ἀπ' αὐτὸν τὸν δρόμον ; (*Ἀκούεται εἰς τὴν ὁδὸν φωνὴ πλανοδίου Ἰουδαίου : Πα λ η ἄ ρ ο ὕ χ ἄ γ ο ρ ἄ ζ ω ; Ἄ ! νάτος !... Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου! σ' εὐχαριστῶ, διότι μὲ εἰσήκουσες, σ' εὐχαριστῶ διότι ἐπιτρέπεις νὰ εὐρεθῇ ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος γδύ- νει ὅλον τὸν κόσμον νὰ ἐνδύσῃ ἐμέ!*) (*Ὁρμῶ εἰς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον καὶ φωνάζει*) Ἀ! σὺ!.. Ἄνα- νία!., Μελχισεδέκ!.. Ἰεροδοάμ! πῶς σὲ λέν!.. ἔλα ἐδῶ!., Ἐδῶ ναι!.. Μπᾶ! εἶνε ὁ ἴδιος ὁ χθε- σινός... νὰ καὶ ἡ παλῆά μου φορεσιά, ποῦ τὴν ἔχει στὸν ὠμόν του. Τί εὐτύχημα! τοῦλάχιστον θὰ εἶνε τὰ ἰδικά μου ροῦχα καὶ θὰ μοῦ ταιριάζουν!.. Πότον θέλεις δι' αὐτὰ τὰ ροῦχα ;.. Αὐτὰ ναι!., Τριάντα πέντε φράγκα ;.. Τρομάρα νὰ σοῦλθῃ!.. Δὲν σοῦ τὰ ἐπούλησα, βρέ, ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐχθὲς διὰ δεκα- πέντε ; Ἄν ἤξευρα πῶς ἡ ἀξία τῶν ροῦχων μου αὐξάνει καθ' ἐκάστην κατὰ ἓνα εἰκοσάφραγκον θὰ τ' ἄφρινά ἐπάνω μου σαράντα χρόνια! Δὲν κάνει εἴ- κοσι ;... Εἰκοσιπέντε ; Ὅχι ;... Τί νὰ γείνη!... Δὲν εἶνε τώρα ὥρα γιὰ παζάρια... ἄς εἶνε!.. στά- σου!... (*Στρέφεται καὶ παρατηρεῖ πρὸς τὴν θέαν, ἐνθα ὑπῆρχον τὰ κλαπέτα ἐνδύματά του.*) Ὡ!.. καὶ τὸ πορτοφῆλι μου ;.. Ἦτο μέσα εἰς τὴν τσέπη τοῦ ροῦχου ὅπου μοῦ ἔκλειψαν... Πάει κι' αὐτό!.. Καὶ τὸ ρολόγι μου ;.. καὶ αὐτὸ τὸ εἶχα ἀφίσει εἰς τὸ γελέκο μου!.. Ὡ δυστυχία μου!.. (*Τραβᾷ τὰ μαλλιά του.*) Τώρα τί θὰ κάμω ; (*Ἐπιστρέφει πάλιν εἰς τὸ παράθυρον.*) Δὲν μοῦ τὰ δίνεις καὶ νὰ περάσῃς ἄβριον νὰ σὲ πληρώσω ; Στάσου, βρέ, μὴ φεύγῃς!.. (*Στρέφεται πάλιν.*) Τί νὰ τοῦ δώσω ;.. (*Ἐπιστρέφει εἰς τὸ παράθυρον.*) Σοῦ δίνω τὸ στρῶμά μου... (*Στρέφεται πάλιν, ἀρπάζει βιβλία τινὰ ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἐπιστρέφει ἐκ νέου εἰς τὸ παράθυρον.*) Νά!.. σοῦ δίδω καὶ τὸ Ρωμαϊκὸν Δί- κκιον... νὰ μάθῃς, κακομοίρη, ἕκαστὴ ὀλίγη δικαιοσύνη, ὅπου δὲν εἰξεύρεις ἀπὸ ποῦ κρατεῖ ἡ σκούφια της.. Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ δώσω καὶ εἰκοσι φράγκα ἀ- κόμη... σοῦ δίδω συνάλλαγμα!... Σοῦ τὸ ὀρ-

κίζομαι εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην... εἰς ἐκείνην τὴν διαθήκην, ὅπου ἔχει κάμει ὁ θεὸς μου πρὸ πέντε ἐτῶν καὶ μοῦ ἀφίνει ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του... Φεύγεις ;.. στάσου, βρέ, στάσου!... Ἄχ, ὁ τσιφούτης τοῦ διαβόλου, ἔφυγε!... Ποῦ νὰ ἔχῃς τὴν λέπραν τοῦ Γιεζεῖ καὶ τὴν ἀγγχόνην τοῦ Ἰουδα!.. (*Ἐπιστρέφει ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ καταπίπτει ἐξηγτηλιμμένος ἐπὶ μίᾳ ἐδρᾷ.*) Ὅριστε τύχη!.. ὄριστε συμβάν!.. μὰ αὐτὸ κατανωτᾷ φαντασμαγορία!.. Καὶ τὸ ἀτμόπλοιον τώρα πρέπει νὰ ἔφθασεν εἰς τὸν Πειραιᾶ. Δὲν εἰξεύρω τί ὥρα εἶνε ἀκριβῶς, ἐπειδὴ μοῦ ἐπῆραν καὶ τὸ ρολόγι, ἀλλὰ βέβαια πρέπει νὰ εἶνε ἀργά. Θὰ ἦλθε ἀρεύκτως ὁ κύριος Θεοφύλα- κτος καὶ ἡ κόρη του, ἀφοῦ μοῦ ἐτηλεγράφησαν ἀπὸ χθὲς ὅτι ἐπεδιβάσθησαν. Γι' θὰ εἰποῦν, ὅπου δὲν ἐπῆγα νὰ τοὺς ὑποδεθῶ εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, ὅπως εἶχαμεν συμφωνήσει ;.. Μὰ μπορεῖ νὰ χαλάσω καὶ ὁ γάμος ;.. Νὰ χάσω τὴν προίκα, νὰ χάσω καὶ τὴν Θεοδώραν!.. τέτοιο κορίτσι ἀφράτο. Δὲν πιστεύω ν' ἀσχίμισε ἀπὸ τὰ πέρυσι ὅπου τὴν εἶδα!.. μόνον πῶς εἶνε κομματάκι προωδευμένη εἰς ταῖς ἐ- ρωτοδουλείαις... Ἐντὸς τεσσάρων ἡμερῶν ἀντηλ- λάξαμεν ἕξ ραβασάκια... Καὶ νὰ ἰδῆς ὅπου ἡμ- ποροῦν νὰ ξεκινήσων νὰ ἔλθουν ἐδῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, διότι εἶχα τὴν ἀνοησίαν νὰ τοὺς γράψω τὴν διεύθυνσίν μου... Νὰ ἔλθουν νὰ με ἰδοῦν εἰς αὐτὸ τὸ χάλι, σὰν τὸν Ἰώβ!.. καὶ μάλιστα ὕστερα ἀπὸ τὰς συστάσεις τοῦ θεοῦ μου... Διότι φαντάζομαι πῶς ἐσυμφωνήθη αὐτὸ τὸ συνοικέσιον!... Μοῦ φαίνεται πῶς τοὺς βλέπω τοὺς δύο γέρους εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Χατζῆ-Στάθη, ὕστερα ἀπὸ δεκατέσ- σαραις παρτίδαις τάβλι νὰ συνομιλοῦν... (*Μιμῶ- ται.*) Ὁ θεὸς μου βγάξει τὴν ταμπακέραν του, παίρνει μίαν πρέζαν κ' ὕστερα μ' ἓνα μειδιάμα καὶ με καμάρι ἀρχίζει :

— Σοῦχω, πορίζεις, κύρ Θεοφύλακτε, ἓναν ἀνε- ψιόν!.. μὰ δὲν εἰξεύρεις τί πράγμα!.. μάλαμ- μα!.. Τί ἐπαίνους μοῦ λέγουν γι' αὐτὸν ὅσοι ἔρ- χονται ἀπὸ τὴν Ἀθήνα!.. τί χρυσοὺς νέος!.. ἐπιμελής, φρόνιμος, οἰκονόμος... ὅλη μέρα στὴ μελέτη... ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ στὸ δωμάτιό του... Ὁ κύρ Θεοφύλακτος, ὁ ὁποῖος ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγ- γελμα τοῦ κηροποιοῦ πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ἔχει καζαντήσει ἀρκεταῖς χιλιάδες, καὶ καμμιά φορὰ ἀναπληρώνει καὶ τὸν ἀριστερὸν ψάλτην εἰς τὴν Μη- τρώπολιν, ἀρχίζει μ' ἐκείνην τὴ φωνή, σὰν νὰ ἔψαλλε τὸ Χερουβικόν.

— Ἀμ' ἡ κόρη μου, καπετὰν Κωσταντῆ ; τί κο- ρίτσι, αἰ ;.. τί τζοβαῖρι!.. ἔχει νὰ πῆ ἡ γειτονιά διὰ τὰ προτερήματά της... τί φρονιμάδα!... τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ της, ποῦ λέγει ὁ λόγος, δὲν τὸ εἶδε ἀκόμη!.. Ὁ θεὸς μου... Ὁ κύρ Θεοφύλακτος, ὁ ὁποῖος ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγ- γελμα τοῦ κηροποιοῦ πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ἔχει καζαντήσει ἀρκεταῖς χιλιάδες, καὶ καμμιά φορὰ ἀναπληρώνει καὶ τὸν ἀριστερὸν ψάλτην εἰς τὴν Μη- τρώπολιν, ἀρχίζει μ' ἐκείνην τὴ φωνή, σὰν νὰ ἔψαλλε τὸ Χερουβικόν.

— Ἀμ' ἡ κόρη μου, καπετὰν Κωσταντῆ ; τί κο- ρίτσι, αἰ ;.. τί τζοβαῖρι!.. ἔχει νὰ πῆ ἡ γειτονιά διὰ τὰ προτερήματά της... τί φρονιμάδα!... τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ της, ποῦ λέγει ὁ λόγος, δὲν τὸ εἶδε ἀκόμη!.. Ὁ θεὸς μου... Ὁ κύρ Θεοφύλακτος, ὁ ὁποῖος ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγ- γελμα τοῦ κηροποιοῦ πρὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ἔχει καζαντήσει ἀρκεταῖς χιλιάδες, καὶ καμμιά φορὰ ἀναπληρώνει καὶ τὸν ἀριστερὸν ψάλτην εἰς τὴν Μη- τρώπολιν, ἀρχίζει μ' ἐκείνην τὴ φωνή, σὰν νὰ ἔψαλλε τὸ Χερουβικόν.

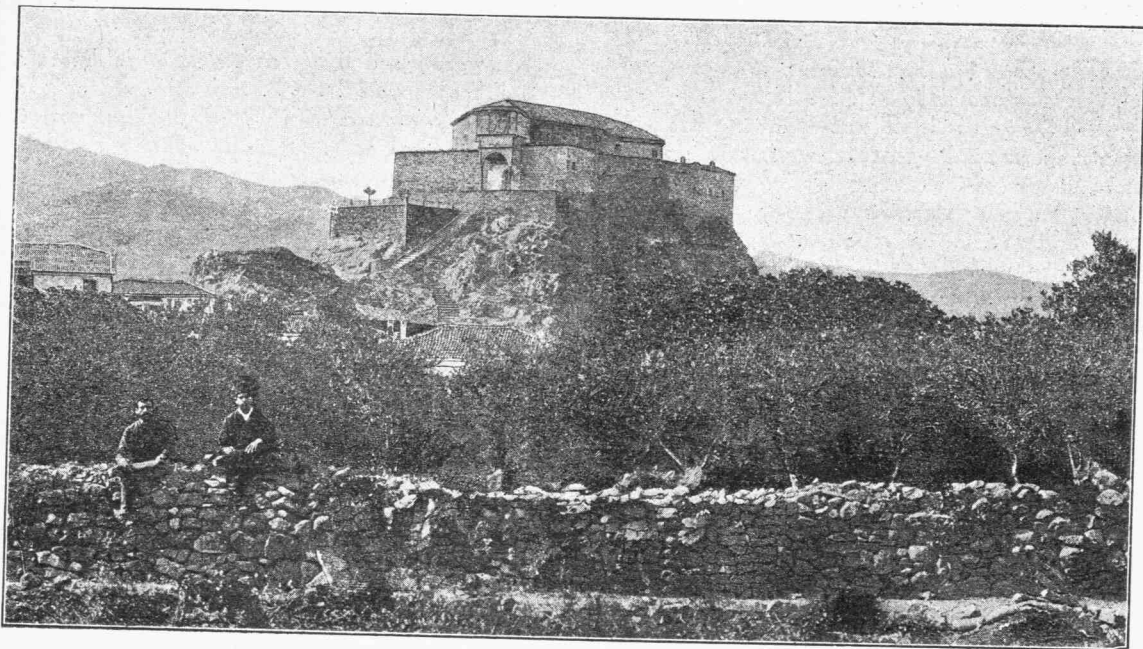
— Ὁ κύρ Θεοφύλακτος με συγκίνησιν :

— Καπετὰν Κωσταντῆ!.. εὐλογημένη νᾶνε ἡ

ώρα όπου τὸ ἀκούω ἀπὸ τὸ στόμα σου, γιατί ἐλογά-
ριάζα ἐγὼ νὰ σοὺ κάμω αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν . . .
Ξεύρεις ὅτι κ' ἐγὼ ὅ,τι ἐδούλευα τόσον καιρὸν γιὰ
τὴ Θεοδώρα μου τὰ ἔχω . . .

— Τόκα λοιπόν !— Τόκα !— Οἱ δύο γέροιοι μένουσαν
κατευγαριστήμενοι· τραβοῦν καμπόσας μαστίχαις
καὶ ἀποφασίζουσαν νὰ κάμῃ ἕνα ταξιδεὶ τὴν τὸν
Μάιον ὁ κύριος Θεοφύλακτος ἕως τὰς Ἀθήνας,
ὅπου ἔχει κάτι ὑποθέσεις καὶ νὰ πάρῃ μαζί του καὶ
τὸ κορίτσι, «γιατὶ νὰ ἰδῇ καὶ αὐτὸ μιὰ σταλιὰ κόσμον»
κ' ἔρχονται ἐδῶ νὰ ἴδουσαν τὸν Παρθενῶνα, τὴν Ἀκα-
δημίαν καὶ τὸν γαμβρόν ! . . τὸν ὑποφαινόμενον ! . .
Καὶ νὰ ἔλθουσαν νὰ μ' εὗρουσαν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστα-
σιν ! . . (Ἐγείρεται καὶ περιπατεῖ μετ' ἀγαπα-
κλήσεως.) Ἄ, ὄχι ! . . ὄχι ! . . δὲν γίνεται ! . .
Τὸ βασίλειόν μου δι' ἕνα ἔπρον ! ἔλεγε κάποιος
βασιλεύς. Δίδω κ' ἐγὼ τὸ δίπλωμά μου . . . ἐκεῖνο
ὅπου θὰ πάρω . . . δι' ἕνα σουρτουκό καὶ δι' ἕνα
πανταλόνι . . . Τούλάχιστον νὰ ἡμπορέσω νὰ ἐξέλ-
θω, νὰ δανεισθῶ καμμιάν ἐνδυμασίαν, ὀλίγα χρήμα-
τα . . . Ναί, ἀλλὰ ποῦ νὰ εὗρω τὸ σουρτουκό καὶ
τὸ πανταλόνι ; (Σκέπτεται.) Μιὰ ἰδέα ! . . νὰ ζη-
τήσω ἀπὸ τὴν σπιτονοικοκυρά μου ; αὐτὴ εἶχε μιάν
φορὰν ἄνδρα, ὅπως λέγει, καὶ τώρα ὁ συχωρευμένος
θὰ παρακαλῇ τὸν Θεὸν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον νὰ τὸν
διορίσῃ ἐπιστάτην εἰς τὴν πίσσαν τῆς Κολάσεως, διὰ
ν' ἀναποδώσῃ ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν καλήν του γυναῖκα
ὅσα μαρτύρια ἐτράβηξε σιμὰ τῆς ἐδῶ εἰς τὴν ζωὴν ! . .
Νὰ τῆς ζητήσω νὰ μοῦ δώσῃ δανεικὰ κανένα παλῆδ
ρούχο τοῦ μακαρίτη ; . . Μὰ ποῦ δὲν ἔχω τὸ θάρ-
ρος ; Εἶνε δύο μέραις περασμέναις ἀπὸ τὸ μῆνα
καὶ εἶνε εὐκολώτερον νὰ πιάσῃς φιλία μὲ ὅλας τὰς
Γοργόνας καὶ τὰς Ἐρινύδας τῆς Μυθολογίας
παρὰ μὲ αὐτὴν, ἅμα εἶνε περασμένος ὁ μῆνας . . .
Αὐτὴ, μωρὲ μάτια μου, ἂν ἐξοῦσε στὴν ἐποχὴ τοῦ
Βουλήτου Καίσαρος, θὰ τὸν ἐμαχαίρωνε πρὶν τοῦ
Βροῦτου, διότι ἔκαμε τὸ ἔτος νὰ ἔχη δώδεκα μῆνας
καὶ ὄχι εἰκοσιτέσσαρας διὰ νὰ παίρῃ νουίτι κάθε
δεκαπέντε μέραις ! . . Ἀλλὰ τώρα τί νὰ κάμω ; . .
ἔνεκα τῆς ἀνάγκης θὰ ἔμβαινα καὶ μέσα εἰς θηριο-
τροφεῖον . . . Ἄς κάμω τὸν σταυρόν μου καὶ ἄς ἀπο-
ταθῶ πρὸς αὐτὴν ! . . Συγχωρᾶτέ με καὶ ὁ Θεὸς
σχωρᾶς σας ! . . (Σταυροκοπεῖται καὶ μεταβαίνων
ἀνοίγει τὸ παρά τὴν θύραν τοῦ βάνθου παράθυ-
ρον) Κυρὰ Μιχάλαϊνα ! . . Ξεύρεις, μοῦ ἐπήσαν τὰ
ρούχα . . . Ὅχι, καλέ, ἡ πλύστρα ! . . (Εἶνε καὶ
κουφή ποῦ ἀναθεμάτην !) οἱ λωποδύται ! . . ναί ! . .
Τώρα τί νὰ γείνη ! . . βέβαια ! . . Σὲ παρακαλῶ,
κύταξτε νὰ βρῆς νὰ μοῦ δώσῃς δανεικὰ ὅ,τι ρούχα
ἀνδρῖνια ἔχεις τοῦ μακαρίτη . . . καὶ κανένα καπέ-
λο . . . Ἐγὼ ἀνάγκη νὰ ἔβγω ἔξω . . . νὰ κατα-
βῶ εἰς τὸν Πειραιᾶ, ὅπου ἔρχεται ἕνας συγγενής
μου καὶ μοῦ φέρνει χρήματα . . . (Ἄς τῆς εἶπω
αὐτὸ διὰ νὰ τὴν καλοπιᾶσω) . . . Τί ὄρισες ; . . τὸ
νοῖκι ; (Στὸ νοῦ τῆς τὸ ἔχει ἡ στρίγγλα !) Ἀκούς
ἐκεῖ ! . . τί λόγος ! . . . θὰ σοὺ πληρώσω καὶ μιὰ
ἐξαμηνία ἔμπροσ ! . . . Δὲν μπορῶ νὰ καταβῶ
νὰ μοῦ τὰ δώσῃς, σὲ παρακαλῶ, μ' ἕνα καλάμι
ἀπὸ κάτω . . . ἀπὸ τὸ παράθυρον . . . (Στρέφεται καὶ
ἐπαγγέλλεται εἰς τὴν σκηνήν). Τὸ ἔχει, βλέπε-
τε, ἡ ἡμέρα, νὰ μπαινῶσαν καὶ νὰ βγαίνουσαν τὰ
ρούχα ἀπὸ τὸ παράθυρον ! . . Μὰ δὲν ἔχω κ' ἐγὼ

κανένα ρούχο ; ! . . Μήπως ὑπάρχει κανένα παλῆδ
γιλέκο τούλάχιστον εἰς τὸ σεντούκι μου ; (Τρέχει
μετὰ σπουδῆς καὶ ἀνοίγει τὸ κιβώτιον). Τίποτε ! . .
ὄλο ἀσπρόρροχα ! . . ἄ ! . . νὰ καὶ μιὰ βελάδα ! . .
(Ἐξάγει μιάν παλαιὰν βελάδα ἀρισμένην).
Εἶνε ἐκεῖνη ποῦ ἄφισε ὁ Λεωνίδας ἀπὸ τὰ καρναβά-
λια ! . . Καλὰ ποῦ δὲν τὴν ἐνθυμήθηκα χθὲς,
εἶδεμὴ θὰ τὴν ἔδιδα καὶ αὐτὴν εἰς τὸν Ἑβραῖον, ὁ
ὅποιος σήμερα ἐθὰ μοῦ ἐζητοῦσε δι' αὐτὴν ἑκατὸν
φράγκα ! . . Μὰ τί νὰ τὴν κάμω τὴν βελάδα ; . .
μπορῶ νὰ ἔβγω ἔξω μακαρίως τώρα τὸν Μάη ;
(Στρέφεται πρὸς τὸ παράθυρον τοῦ βάνθου καὶ
διακρίνει ἐπὶ τῆς ἄκρας ἔδου μίαν βράκαν
καὶ ἐν κασκέτον τῆς Ἐθνοφυλακῆς). Οὐ ! . . .
νὰ τα τὰ Καρναβάλια ποῦ ἐγύρισαν ὀπίσω ! . . .
(Πλησιάζει καὶ τὰ παραλαμβάνει). Μὰ βράκα ! . .
ἕνα καπέλλο τῆς Ἐθνοφυλακῆς ! . . αὐτὴ εἶνε ὄλη
ἡ κληρονομία τοῦ μακαρίτη ; . . τίποτε ἐπωμίδας
δὲν ἔχει ; . . ἀμφιμασχάλια ; . . ἀρβύλας ; . . Τί νὰ
γείνη, κυρὰ Μιχάλαϊνα ! . . ἀφοῦ δὲν ἔχεις ἄλλο ! . .
εὐχαριστῶ ! . . (κατ' ἰδίαν). ὦ, ποῦ νὰ σὲ πνίξουν
στὸ γιὰλό, μέσα σὲ δαυτὴ ! . . (Ἐπιστρέφει εἰς τὸ
προσκήριον). Βράκα ! . . ἔλα Χριστέ καὶ Πανα-
γιά ! . . Μοῦ ἔρχεται ἡ ὄρεξις νὰ τὴν φορέσω γιὰ
νὰ ἰδῶ πῶς μοῦ πάει . . . (Ἀποσύρεται ὅπισθεν τοῦ
paravent ἐξάγει τὸν κοιτωρῖτην καὶ τὴν φορεῖ,
ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐξομιλεῖ). Μοῦ ἦτανε γραστὸ καὶ
αὐτὸ νὰ φορέσω βράκα ! . . Πῶς νὰ μοῦ τὸ ἔλεγε
χθὲς ποῦ ἐφοροῦσα τὰ καινούρια ρούχα κ' ἔκανα τὸν
λιμοκοντόρον ! Μωρ' αὐτὸ εἶνε ἀερόστατον ! . . .
(Ἐξέρχεται εἰς τὴν σκηνήν). Πῶς θὰ φαίνωμαι ! . .
Ἀἱ ! καί ὕστερα τί θὰ βάλω ἀπὸ πάνω ; τὴν βελά-
δαν ; (Φορεῖ τὴν βελάδαν). Καὶ ἀκολουθῶς φυσικὰ
τὸ καπέλλον τῆς Ἐθνοφυλακῆς. (Φορεῖ τὸ καπέ-
λον). Τώρα εἶμαι σωστός ! . . Ὅριστε, κύριοι, εἰς
τὸ ἀξιοπεριεργον τέρας ! . . μιὰ δεκάρα ἡ εἰσοδος ! . .
Μὰ μπορεῖ νὰ ἔβγω ἔξω στὸν δρόμον ἔτσι ; . . Ἐκτὸς
ἂν θέλω νὰ μὴ φᾶνε εἰς τὴν Ἀθῆνα ἀυγολέμονο γιὰ
ἕνα μῆνα, ἐπειδὴ ὅλα τὰ αὐγά καὶ τὰ λεμόνια θὰ
πέσουν ἐπάνω μου ! . . Θεέ μου, τί νὰ κάμω ! . . καὶ
ἡ ὥρα προχωρεῖ ! . . Τώρα τὸ ἀτμόπλοιον θὰ εἶνε
ὄχι στὸν Πειραιᾶ, ἀλλὰ σταῖς Παράγκαις . . . Δὲν
ὑπάρχει κανὲν ἄλλο μέσον ; (Στρέφεται καὶ κυττάζει
τὴν πρὸς ἀριστερὰν θύραν). Ἄ ! . . ἐκεῖ μέσα, εἰς
τὸ δωμάτιον τοῦ γείτονα μου τοῦ Διάκου . . . καὶ
εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρχη . . . πιθανὸν νὰ ἔχη τίποτε
ρούχα ὁ Διάκος, διὰ νὰ ἐξέρχεται καμμιά φορὰ τὸ
βράδου χάριν . . . πολιτικῆς ὑπηρεσίας. (Πλησιάζει
εἰς τὴν θύραν) Εἶνε κλειστὴ . . . ἀλλὰ τί μὲ μέλει ;
θὰ τὴν σπᾶσω ! . . αὐτὴν τὴν ὥραν εἶμαι ἱκανὸς νὰ
διαπράξω καὶ κλοπὴν διὰ ρήξεως. (Ὤθει βιαίως
τὴν θύραν καὶ τὴν ἀνοίγει, εἰσέρχεται καὶ ἐξέρ-
χεται πᾶσαντα, κρατῶν ἐν ῥάσῳ καὶ ἐν καλυμ-
μαίγιον). Ἀλλοῖμονον ! . . . ἀτυχία ! . . . δὲν ὑπάρ-
χουσαν ἄλλα παρὰ αὐτὰ ! . . . Νὰ μεταμφιεσθῶ ὡς
παπᾶς ; (Ἐξάγει τὴν βελάδα καὶ φορεῖ τὸ ῥά-
σον). Δὲν μοῦ πηγαίνει . . . θὰ μὲ καταλάβουσαν καὶ
τότε θὰ μὲ σύρουσαν εἰς τὸ κρατητήριον ὅτι ἐβγήκα
ἔξω νὰ κλέψω διὰ τῆς μεθόδου τοῦ παπᾶ ! (Ἐξάγει
τὸ ῥάσον καὶ φορεῖ πάλιν τὴν βελάδα). Ἐτσι πρό-
πει νὰ ἔβγω καὶ ὁ Θεὸς βοηθός ! . . ἕως νὰ καταρῶγο
εἰς τὸ δωμάτιον κανενὸς φίλου μου καὶ νὰ πάρω δα-

Η ΕΝ ΜΥΤΙΑΗΝΗ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ

νεικὸν κανένα ρούχον. Ἐπειτα, τὸ κυριώτερον, πρέπει νὰ μὴ μὲ εὕρουσιν ἐδῶ, ἂν ἔλθουν ξάφνα ὁ κύριος Θεοφύλακτος καὶ ἡ κόρη του... Ναι, ἀλλ' αὐτὸ τὸ καπέλλον: Νὰ ἐπαναφέρω ἐγὼ τὸν θεσμὸν τῆς Ἐθνοφυλακῆς, ἀφοῦ κατηγορήθῃ: Τότε θὰ θεωρηθῶ ὡς ἐπαναστάτης.... Ἄλλος κίνδυνος... (Ἐξάγει τὸ καπέλλον τῆς ἐθνοφυλακῆς.) Ἄς φορέσω αὐτό... (Φορεῖ τὸ καλεμαϊγιόν.) Τούλάχιστον αὐτὸ εἶνε κάλυμμα εἰρηνικόν... Ἄς προσαρμόσω καλὰ τὴν βράκκα!... (Ἐνῶ διενθετεῖ τὴν βράκκα, ἀκούονται αἰθρῆς βήματα εἰς τὴν ἔξω κλίμακα. Ὁ Νίκος στρέφεται ἔντρομος, ὅτε διὰ μιᾶς ἀνοίγεται ἡ θύρα τοῦ βάνου καὶ ἐμφανίζεται προσβύτης γέρον παρὰ τὸ πλεονόν τούττω καὶ ὀδοιπορικόν σάκκον εἰς τὴν ρεῖρα καὶ μία ρεάνις. Ὁ κύριος ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Νίκου μένει ἐμβρόντητος, κραυγάζων: Ἄ, ἄ, ἄ!.. ἡ ρεάνις κρύπτει τὰ ὄμματα διὰ τῆς ρεῖδος κραυγάζουσα: Ἰ, ἰ, ἰ!... Ὁ Νίκος ἀναφωνεῖ: Ὁ γ. Θεοφύλακτος ὦ, ὦ, ὦ!... (Τρέχει νὰ κρυφθῇ. Πίπτει ἡ αὐλαία.) (1)

X. ANNINOΣ

ΑΝΩ ΚΑΤΩ

ΟΧΛΗΡΟΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ

Ὁ ἐνθουσιασμός, ὃν ἐμπνέει ἕξοχος τεχνίτης, δὲν εἶναι πάντοτε εὐχάριστος εἰς αὐτόν. Τοιοῦτό τι συνέβη ἄλλοτε εἰς τὸν περίφημον αἰδὸν Μάριον. Ἐἶχεν ἐνθουσιάζῃ Ἀγγλίδα τινὰ κυρίαν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε τὴν εὗρισκε παντοῦ καὶ πάντοτε ἐμπρός του ὁσάκις ἐψάλλεν. Ἡ στενοχωρία του διὰ τὴν καταδίωξιν ταύτην κατέστη τὸσον ὑπερβολικὴ, ὥστε ὅταν συνειδηθῆσεν νὰ μεταβῇ εἰς Ἀμερικὴν ἔθεσεν ὄρον ῥητὸν ἐντὸς τοῦ συμβολαίου, ὅτι δὲν ταξιδεύει ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου μετὰ τῆς κυρίας Giles

(1) Θεωρεῖται χειρόγραφον διὰ τὴν ἐν θεάτρῳ παράστασιν.

—οὕτως ὀνομάζετο ἡ διώκτρια—καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εὐθύνεται ἐὰν ἀργοπορήσῃ.

Τὴν προτεραίαν τῆς ἐκ Λίβερπουλ ἀναχωρήσεώς του, ἔφερον πρὸς τὸν Μάριον κατάλογον τῶν μελώντων νὰ ταξιδεύσῃ μετ' αὐτοῦ. Τὸν ἀνέγνωσε μετὰ προσοχῆς καὶ εὐχαρίστως εἶδεν ὅτι τὸ ἀντιπαθητικὸν ὄνομα Giles δὲν ὑπῆρχε. Τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶτ' ἰδίως τὸ σκάφος ἐξῆλθε τοῦ λιμένος, τρικυμία δυνατὴ ἠγέρθη. Ὀλίγοι μόνον ἐπιβάται ἔμειναν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μετὰ δὲ αὐτῶν καὶ ὁ Μάριος. Περιεπάτει λοιπὸν βλέπων τὰ μικρῶμενα κύματα, ὅτε προσέκρουσε καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ κρατήσῃ τὴν ἰσορροπίαν ἔπεσε βαρὺς ἐπὶ τινος καρποπύλου. Φωνὴ ὀξεῖα ἀκούεται: ὁ Μάριος ἀνασηκώνει τὸν καρποπύλον καὶ τί βλέπει; ἀποκῆται; — τὴν κυρίαν Giles!

ΜΑΘΗΤΡΙΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ

Ὁ κ. Max Falk, διευθυντὴς τοῦ Pesther Loyd, ἔγραψε τὰ ἐπόμενα ἐπὶ τῇ ἐλεύσει τῆς Αὐτοκρατείας τῆς Αὐστρίας εἰς Κέρκυραν:

Δὲν ἀμφιβάλω ὅτι ἡ Αὐτοκρατεία ἐξέμαθε τὸσον καλῶς τὴν νεοελληνικὴν, ὥστε θὰ συνεννοηθῆται μετὰ τοὺς χωρικοὺς κατὰ τὰς μακρὰς ἀνά τὴν νῆσον ἐκδρομὰς τῆς. Πρὸ 24 ἐτῶν ἐδίδαξα αὐτὴν τὴν οὐγγρικὴν τὴν ὁποίαν καὶ ταχέως καὶ ἄριστα ἐξέμαθεν ἢ τοῦ τύπου μαθητριάς ἐπιμελοῦς καὶ εὐπειθοῦς. Τὰ γυμνάσματα ἔγραψεν ἐπὶ τῶν συνήθων μαθητικῶν τετραδίων: μίαν ἡμέραν ὅμως μοῦ ἔφερε τὸ θέμα τῆς κακογραμμένου μὲ μολυβδοκόνδυλον ἐπάνω εἰς τὰς δύο σελίδας τεμαχίου στυπογράφτου.

—Αἰτία τῆς ἀταξίας μου, μοῦ εἶπε δικαιολογουμένη, ἦσαν αἱ πολλαὶ ἀκροάσεις μου γῆρας, μετὰ τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ παρευρεθῶ εἰς συναυλίαν τὸ ἔσπερας. Κατόπιν ἤμην τὸσον κουρασμένη, ὥστε ἀμέσως ἐπῆρα καὶ ἐπλάγασα. Τότε μόνον ἐνθυμήθην τὸ μάθημά μου. Ἐσηκώθην εὐθύς, ἐπῆρα ἀπὸ τὸ ἡ-